

Solidaris?

Pep Martínez

Som a les portes del segle XXI i estem superant tota mena de reptes tecnològics que ens permeten comunicar-nos cada cop amb més rapidesa, viatjar amb més rapidesa, fabricar amb més rapidesa...

Com a contrapartida, transitar per la vida a aquesta velocitat fa que ens mirem menys els uns als altres i ens anem tancant, cada cop més, dins la nostra petita individualitat autosuficient.

En el terreny individual, malgrat la gran quantitat d'informació de la que disposem, ens costa fer-nos a la idea d'acceptar cap realitat diferent a la nostra. Nosaltres som la normalitat i tot allò que és diferent ens pertorba i ens omple d'inseguretat. És difícil d'integrar dins nostre, la consciència que existeixen altres móns, altres cultures, altres formes de veure la vida i, sobre tot, que existeixen pobles sencers que es moren de gana a causa d'un sistema social i econòmic que basa el seu desenvolupament en la desigualtat i la competència.

D'aquesta manera, quan arriba un immigrant de l'Àfrica al nostre entorn, no veiem en ell una persona amb els mateixos drets que nosaltres. Sembla que aquesta persona ve a ocupar els nostres llocs de treball, a manifestar amb insolència la seva manera de viure o de resar i a mostrar-nos que el nostre color de pell no ha de ser pas únic i exclusiu.

Si mirem aquest mateix fenomen des d'un punt de vista col·lectiu, no sembla pas que els sistemes de govern democràtic, que tendeixen a ocupar tot el planeta, serveixin per reduir aquests desequilibris. Ben al contrari, malgrat la retòrica legislativa que proclama en totes les constitucions la igualtat de drets i d'oportunitats per tothom, la realitat és que diàriament moren de gana més persones que en qualsevol moment anterior de la història de la humanitat.

En aquests moments som capaços d'obrir judicis sumaríssims als ex-dictadors com a clars responsables de tota mena d'agressions a la humanitat, però ens costa molt més determinar on rau la responsabilitat d'aquests desequilibris socials i econòmics que fan que dos terços de la humanitat no puguin ser protagonistes de la seva vida, perquè tots els seus esforços han d'anar dirigits a la pròpia supervivència.

Podríem dir que la responsabilitat de la injusta situació actual és de tot el SISTEMA, que fa dels diners el motor principal al voltant del qual es forma una complicada teranyina d'interessos i dependències en la que tots quedem atrapats d'una manera o una altra.

D'aquesta manera s'explica que importants conflictes com el de fa uns anys a Kuwait es puguin resoldre en poc més d'una setmana, i d'altres, on els interessos econòmics compten poc, s'arrosseguin anys i panys davant l'actitud passiva de la comunitat internacional.

El Sàhara Occidental és un exemple clar i proper d'aquests darrers conflictes.

Fa 23 anys, amb Franco agonitzant, un govern dèbil i corrupte va cedir l'administració de la fins llavors colònia espanyola, a Marroc i Mauritània. El poble sahrauí es va veure privat, d'aquesta manera, del seu dret a decidir el seu destí, i el seu territori va ser envaït i ocupat. La majoria de la població va tenir el temps just per fugir al desert més enllà de la frontera amb Algèria on es va establir i va organitzar la guerra per la recuperació dels seus territoris. Durant tots aquests anys els sahrauís han demostrat la seva ferma voluntat de resistència en un mitjà on la supervivència és un autèntic prodigi. Saben que la raó està de part seva i això els dona forces per resistir i lluitar en la guerra o en els despatxos per tal de poder celebrar, al més aviat possible, el seu referèndum d'autodeterminació lliure i democràtic. És emocionant veure com, malgrat els 23 anys de privacions i espera, el poble segueix confiant en la solució del

conflicte. Segueixen confiant, en definitiva, en el recolzament decidit d'aquesta comunitat internacional que tan poc ha fet fins ara per tal de fer respectar els drets més elementals d'aquest poble.

A Sant Cugat s'ha participat activament en la recollida de material per les diferents Caravanes Solidàries dels darrers anys i fa dos estius es va organitzar des de l'Esplai Sarau del Club Muntanyenc l'acolliment de sis nens sahrauís durant el mes de juliol. Fruit d'aquesta colpidora experiència es va crear SCAPS (Sant Cugat Amb el Poble Sahrauí).

Aquest grup ha organitzat durant el curs passat diverses xerrades orientades a la sensibilització i informació del conflicte. S'ha adherit, junt amb altres entitats del poble, a la Plataforma cívico-política "Catalunya amb el Sàhara". Ha organitzat actes tan diversos com taules rodones, exposicions, cous-cous populars i sessió de contes sahrauís amb la participació de sancugatencs destacats.

Amb la intenció de recollir fons per la "Caravana Catalana pel Referèndum-1998" es van vendre roses, bons d'ajuda i es va celebrar un sopar subhasta al CEIP Joan Maragall que va resultar un èxit. El milió de pessetes recollit per SCAPS més el milió i mig aportats per l'Ajuntament dels fons del 07 % van fer possible aconseguir comprar un Patrol 4x4 que s'ha sumat a la caravana solidària d'enguany.

Les futures accions del grup estan dirigides a l'organització de l'acollida de nens sahrauís el proper estiu (intentarem incrementar el nombre de nens de 6 a 12), i a seguir recolzant tot el procés per la celebració del referèndum.

Malgrat els diferents ajornaments els sahrauís segueixen confiant que el referèndum se celebrarà aviat. Mentre redactem aquestes línies, el secretari general de les Nacions Unides, Kofi Annan, està visitant els campaments de refugiats al desert d'Algèria per donar suport al procés. Entretant el govern de Marroc farà tot el que estigui a les seves mans per endarrerir un referèndum que, fins ara, considera desfavorable.

El Sàhara Occidental és només un dels molts conflictes llunyans que demanen el nostre ajut. Els països de l'anomenat "Tercer Món" estan farcits de ferides sagnants que desastres com els de centramèrica agreugen. Els gests solidaris cap a aquests països són sempre positius. Però ens cal recordar que la solidaritat ha de ser una actitud vital permanent, no tan sols un gest esporàdic per fer callar la nostra consciència.

Pep Martínez és membre de "Sant Cugat amb el poble Saharauí (SCAPS)".